

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

בפני כבוד השופט - ס. הנשיא ניר מישורי לב טוב

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ראפת סאלח

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הקראת הכרעת הדין מודיע בית המשפט כי החליט לזכות הנאשם מביצוע עבירת תקיפה סתם כנגד בת זוג ולהרשיעו בביצוע עבירת תקיפה סתם.

רקע :

נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן מייחס לו עבירת תקיפה סתם כנגד בת זוג – עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם ונור אלחות (להלן: "המתלוננת") בני זוג מספר חודשים.

בתאריך 16.9.18 בשעה 19:30 או סמוך לכך, בחניה בתחנת הדלק דור אלון, לאחר שהנאשם שתה משקאות אלכוהוליים ועל רקע כך שהמתלוננת אמרה לנאשם שהם צריכים להיפרד, בעט הנאשם בגבה, ניסה להכניסה בכוח לרכב וחנק אותה. המתלוננת בתגובה נכנסה אל תוך החנות בתחנת הדלק, פנתה אל מרום גינברג (להלן - "המוכר") שעבד במקום ואמרה לו: "הוא הרביץ לי הוא הרביץ לי", ביקשה ממנו להזמין ניידת משטרה וחזרה החוצה אל החניה. בהמשך לכך, עת שבה המתלוננת אל החניה תפס הנאשם את המתלוננת בשיערה ודחף אותה לעבר הרכב.

באותו הזמן התקשר המוכר למוקד 100, התבקש למסור פרטים מזהים של המעורבים ולכן ניגש לכיוון החנייה תוך כדי שיחה עם מוקד 100, שם ניגש אליו הנאשם והשליך מידו את הטלפון הנייד אל הרצפה כך שהשיחה עם מוקד 100 נותקה. במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת.

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

מענה הנאשם לכתב האישום

במסגרת מענה ב"כ הנאשם לכתב האישום בדיון יום 12.9.19 נמסר כי הנאשם מודה בעובדות כתב האישום אך לא מודה בהיותה של המתלוננת בת זוגו ולפיכך מודה בעבירת תקיפה סתם בלבד ולא בעבירת תקיפה סתם כנגד בת זוג. עוד נטען כי המתלוננת אינה בת זוגו של הנאשם שעה שלא גרו ביחד עובר למועד החקירה, היא גרה עם אמא שלה והוא גר עם הוריו, לא הייתה להם דירה משותפת והקשר ביניהם היה עתידי במטרה להתחתן ועובדה כי התחתנו לאחר מכן.

במסגרת פרשת התביעה העידה חברו של הנאשם מר רואד עבד אל מג'יד, המתלוננת נור אלחות (סאלח) ור' משרד החקירות בתחנת טבריה פקד אלכס ז'ורבל והוגשו מסמכים אשר ערכו עדי התביעה בהסכמה. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ואמו.

עיקרי הכרעת הדין

במסגרת הכרעת הדין עמד בית המשפט על כללי הפרשנות בדין הפלילי ובחן טענת המאשימה כי הנאשם והמתלוננת הינם "בני זוג" לאור כללים אלו. במסגרת הכרעת הדין נקבע כי יקשה לקבוע מסמרות בדבר המבחנים לקביעה מי יש לראות כ"בן זוג" על פי הבחינה הלשונית וכי על פי ניתוח המבחנים שנקבעו בפסיקה במסגרת הבחינה המשפטית הרי שאין המקרה שבפני בית המשפט עונה להגדרת "בן זוג" או "ידוע כציבור כבן זוג"

דיון והכרעה :

המסגרת הנורמטיבית :

סעיף 382 לחוק העונשין מעגן עבירת תקיפת בן משפחה :
382. (ב) **העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה ; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה :**
(1) **בן זוג, לרבות הידוע בציבור כבן זוג...**"

כללי הפרשנות בדין הפלילי :

סעיף 34כא בחוק העונשין מורה כי : **"ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין."**

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

בית המשפט העליון פרס משנתו בדבר אופן יישום הוראת סעיף 34כא' כאשר נדרש בית המשפט למלאכת הפרשנות בדין הפלילי בדנ"פ 10987/07 מ"י נ' ברק כהן, פורסם במאגרים המשפטיים (2.3.09), (להלן: "דנ"פ ברק כהן")

"כך נקבע כבר בפסיקתנו כי בשלב הראשון על הפרשן לבחון את לשונו ואת תכליתו של דבר החקיקה הרלוונטי ולקבוע האם לדבר החקיקה הנדון יש מספר פירושים אפשריים סבירים מבחינה לשונית, המגשימים את תכליתו. על תכלית דבר החקיקה ניתן ללמוד ממקורות שונים המוכרים במשפטנו ככלי עזר לפרשנות החוק. עם מקורות אלה נמנים, בין היתר, לשון דבר החקיקה, מיקומו בחוק והשתלבותו בהוראות חקיקתיות אחרות הנוגעות לעניין. על הפרשן להגדיר מהי התכלית הסובייקטיבית ומהי התכלית האובייקטיבית של דבר החקיקה הנדון ולאזן ביניהן. התכלית הסובייקטיבית משקפת את כוונת יוצר החוק והיא נלמדת במידה רבה מההיסטוריה החקיקתית של דבר החקיקה הרלוונטי (ראו בג"צ 4769/90 זידאן נ' שר העבודה והרווחה, פ"ד מז(2) 147, 160-161 (1993)). תכליתו האובייקטיבית של דבר החקיקה היא עניין נורמטיבי והיא משקפת את הערכים ועקרונות היסוד שבבסיס שיטת המשפט, שההנחה היא כי כל דבר חקיקה מבקש לקדם ולא לנגוד להם (ראו בג"צ 953/87 פורז נ' ראש עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד מב(2) 309, 329 (1988)). לאחר שהפרשן קובע את תכליתו של דבר חקיקה מסוים, עליו לבחור מבין הפירושים האפשריים הסבירים של לשון דבר החקיקה את המשמעות שמגשימה טוב יותר מכל משמעות אחרת את תכליתו של הדין. לפיכך, אם הפרשן מגיע למסקנה כי ישנו רק פירוש סביר אחד ללשון דבר החקיקה, המגשים את תכליתו, זהו הפירוש שלפיו יש לנהוג; שכן "אין לבחור במובן אפשרי שאינו מגשים את תכליתו של הדין" (ראו: עניין אסד, בעמ' 557; כן ראו ע"פ 6070/04 שיח נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 76, 93 (2005)). זאת, בין אם אותו פירוש מחמיר עם הנאשם ובין אם הוא מקל עימו בהשוואה לפירושים אפשריים אחרים מבחינה לשונית של דבר החקיקה הנדון.

השלב השני במהלך הפרשני שנקבע בסעיף 34כא לחוק העונשין יוצא אל הפועל רק כאשר נמצא שלדבר חקיקה מסוים יש יותר מפירוש סביר אחד המגשים את תכליתו. בנסיבות אלה, בהן ישנן מספר אפשרויות פרשניות סבירות אשר עשויות להגשים את תכלית דבר החקיקה הנדון, יוחל הכלל הקבוע בסעיף 34כא לחוק העונשין ומבין אותן פרשנויות תיבחר הפרשנות המקלה יותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דבר חקיקה (ראו: עניין אסד, בעמ' 558; עניין מרקדו, בעמ' 500; ע"פ 6696/96 כהנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 535, 549-550 (1998)).

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

פרשנותו הלשונית של המונח "בן זוג" :

על ההגדרה המילולית - לשונית של המונח "בן זוג" עמד בית המשפט המחוזי בנצרת בתיק ת"ע 001180/04 א.צ ואח' נ' ו.צ, פורסם במאגרים המשפטיים (15.4.07) :

"משמעות הדיבור "בן זוג"

א. המובן הלשוני של הדיבור "בן זוג"

12. בהתאם למילון החדש של אברהם אבן שושן בן זוג הוא : "אחד מן השנים שהם זוג" או "הזכר שבזוג" (המלון החדש, אברהם אבן שושן, המהדורה המשולבת, הוצאת קרית ספר בע"מ, ירושלים, עמ' 176).

13. כב' הנשיא ברק נדרש בע"א 97 / 2000 ניקול לינדורן נ' קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים, נה (1) 12 מיום 19.12.099, לשאלה: מהו מובנו הלשוני של הדיבור "בן-זוג" בשפה העברית, ובעניין זה הוא כותב:
במתן תשובה לשאלה זו יש לפנות לתורת הבלשנות. יש להיעזר במהותה של הלשון ובעביותיה. השופט הופך להיות בלשן, תוך שהוא נעזר בעולם הבלשנות... בעניין זה ניתן להיעזר במילונים ובשאר אמצעים להבנת הלשון העברית. דומה שהמובן הלשוני של הדיבור "בן-זוג" דינו "אחד מן השניים שהם זוג" (א' אבן-שושן המלון החדש (כרך א, תשכ"ו) 243). בן-זוג הינו אפוא אחד מצמד. לעניין זה, אין כל דרישה לשונית שהצמד יהא נשוי כדת וכדין. עמד על כך השופט עציוני, בציינו:

"כמובן, שהמונח 'בן-זוג' כשלעצמו איננו מוגבל לזוג נשוי, ובחיי יום-יום משתמשות הבריות במונח זה במקרים רבים, שאין להם כל קשר לא לאיש ולאשה הנשואים, ולא לאיש ואשה הידועים בציבור כנשואים" (תיק אימוץ (חי') 79/66 פלוני נ' י.מ. [67], בעמ' 273).

אכן, לא פעם נזקק בית-המשפט לדיבור "בן-זוג", הן בעניין של בן-זוג נשוי והן בעניין של בן-זוג שאינו נשוי ...
בכל הנוגע למובן הלשוני, דומה שאין מחלוקת כי גם ידועה בציבור עשויה להיחשב כ"בן זוג".

14. לסיכום: בן זוג במובנו הלשוני הינו אחד מצמד."

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

פרשנות המשפטית של המונח "בן זוג":

המחוקק נקט בסעיף 382(ב)(1) בלשון "בן זוג" לרבות "הידוע בציבור כבן זוג".

מעיון בחוק העונשין נראה כי הגדרת המונח "בן זוג" בו עושה המחוקק שימוש נותרה עמומה במידה שעה שהמחוקק לא ביאר ופירש המונח במסגרת לשון החוק. זאת ועוד, מסקירת הפסיקה אליה הפנו הצדדים עולה כי נקבעה בפסיקה רשימה בלתי סגורה ובלתי ממצה של מבחנים העשויים, כל אחר כשלעצמו ובהינתן צירוף מספר מבחנים ללמדנו האם מערכת יחסים נתונה מבססת קביעתם של שניים כ"בני זוג" או ידועים בציבור כבני זוג.

על רשימה בלתי סגורה זו נמנים מבחנים כגון משך הזמן בו נמשך הקשר, האם ניהלו השניים יחסי אישות במהלך הקשר, האם התגוררו תחת אותה קורת גג והאם ניהלו משק בית משותף, האם עוגן הקשר באופן חוקי (אירוסין, נישואין), כיצד תפסה הסביבה את הקשר וכיצד ראו את הקשר שני הצדדים, טיבה ועוצמתה הרגשית של מערכת היחסים ועוד.

מעיון בפסיקה הנוהגת ניכר כי לא נמצא די במבחן אחד אשר בהתקיימו הוכרו שני הצדדים כ"בני זוג" וכי על פי רוב היה צורך במספר מבחנים אשר בהצטברם הוכרו הצדדים כ"בני זוג".

הגדרה עמומה זו של המחוקק מחייבת את בתי המשפט לבחון כל מקרה ונסיבותיו הייחודיות ולהכריע, כפי המקרה שבפני לאילו מהמבחנים יש ליתן מעמד של בכורה לצורך ההכרעה הנורמטיבית ועל פי מלאכת הפרשנות כמפורט לעיל.

בדברי ההסבר שניתנו להצעת החוק (ה"ח 2496 מיום 19.2.96 עמ' 524) נקבע כי יש מקום להחמרה בענישה בעבירות אלימות בתוך המשפחה וזאת "מכיוון שמדובר בניצול **מערכת יחסים מתמשכת של תלות ומרות ומגע יום יומי עם התוקף**. האלימות במשפחה מתאפיינת בהיותה מתמשכת ובדרך כלל לא מדובר בתופעה חד פעמית אלא **במסכת חיים שלמה** תחת סכנה" (ההדגשה אינה במקור – נ.מ.ל).

מן הפרשנות הלשונית ואף המשפטית ניכר כי הגדרת "בני זוג" יוחדה לשניים אשר באו בברית הנישואין ומיסדו הקשר ביניהם. מכאן החשיבות לעמוד על המשמעות שיש ליתן למונח "ידועים בציבור" במקרה כמו זה שבפני בו אין מחלוקת עובדתית כי הצדדים לא באו בברית הנישואין ואף לא האירוסין נכון למועד ביצוע העבירה.

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

בית המשפט (כב' השופט אייל כהן) עמד בתיק ת.פ. 18-07-50636 (שלום רמ') מ"י נ' אבו לבן, פורסם במאגרים המשפטיים (19.3.19) על הפסיקה הנוהגת והפרשנות אשר ניתנה למונח "ידועים בציבור כבן זוג" על פי המבחנים השונים :

53" . באשר למונח "ידועים בציבור", הרי מדובר במי שחיו חיי משפחה וקיימו משק בית משותף.

משמעות ניהול חיי משפחה הוא ניהול חיים משותפים לאורך זמן, על בסיס ידידות, הבנה ויחסי אישות קבועים. משמעות משק בית משותף הוא ניהול תקציבי של היחידה המשפחתית כגוף כלכלי אחד, קרי: שיתוף במקום המגורים, בכלכלה, בהלבשה וביתר צרכי המחיה (ע"א 621/69 נסיס נ' יוסטר, פ"ד כד 1, 617 ; ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון, פ"ד מג 1, 431). תנאים אלה אמנם רוככו בפסיקה, אך הדבר נעשה בהקשר ספציפי של פרשנות סעי' 55 לחוק הירושה תשכ"ה-1965 ושל בחינת מיהותה של בת הזוג לצורך חילוט מכוח פקודת הסמים (ראו ע"א 79/83 היועמ"ש נ' שוקרון, פד"י לט 2, 690) ו- ע"פ 4341/99 וידאל נ' מדינת ישראל, פ"ד נג 3, 329).

54. בית המשפט העליון טרם נדרש לשאלה האם אמות המידה מן הדין האזרחי לקביעת "ידועים בציבור" תקפות גם בדין הפלילי. עם זאת, לא אחת אומצו אמות מידה אלה בפסיקת הערכאות הדיוניות. בשורת מקרים בהם המדובר היה במי שקיימו קשרים רומנטיים או מיניים, לתקופות שונות ובנסיבות שונות (לרבות כאשר המדובר היה בקשר ממושך עד כדי שש שנים ועל אף קיומו של ילד משותף), זוכו נאשמים מן העבירה הנדונה, הואיל ולא הוכח כי הנאשם היה ידוע בציבור של המתלוננת. ראו למשל:

ת"פ (מחוזי ת"א) 40032/03 מדינת ישראל נ' אברמנטו, מיום 8.7.03 ; ת"פ (מחוזי ת"א) 4125/98 מדינת ישראל נ' חזן, מיום 14.6.99 (סעי' 11 לחו"ד כב' השופט ישעיה).
וכן: ת"פ (שלום אשדוד) 2639/01 מדינת ישראל נ' סבג אלפונסו, מיום 10.7.02 ; ת"פ (שלום אשדוד) 2268/00 מדינת ישראל נ' אביקזר, מיום 16.12.01 ; ת"פ (שלום אשדוד) 1247/01 4 הצעות חוק 2496, כ"ט בשבט התשנ"ו, 19.2.96, עמ' 524 .
מדינת ישראל נ' נחום ערן, מיום 25.9.01 ; ת"פ (שלום פתח תקווה) 2825/00 מדינת ישראל נ' סלטון, מיום 1.4.01 ; ת"פ (שלום דימונה) 1171/02 מדינת ישראל נ' ליאור, מיום 9.9.04 ; ת"פ (שלום ת"א) 4619/02 מדינת ישראל נ' חרבאווי, מיום 28.5.03 ; ת"פ (שלום ת"א) 5226/07 מדינת ישראל נ' פוני מיקי, מיום 24.12.08 ; ת"פ (שלום ת"א) 4367/07 מדינת ישראל נ' קרטה, מיום 19.2.09 ; ת"פ (שלום ת"א) 46033-06-16 מדינת ישראל נ' אסמאעין, מיום 6.9.18 ; ת"פ (שלום באר שבע) 38101-07-11 מדינת ישראל נ' ססונקר, מיום 27.3.12 ;

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

ת"פ (שלום ת"א) 8084/07 מדינת ישראל נ' עובדיה, מיום 25.1.10 .

55. בצד פסיקה זו, הפנתה התובעת המלומדת למספר פסקי דין, התומכים לשיטתה בטיעוניה :

בע"פ 9187/03 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 26.9.05), בהתייחסו לפרשנות העבירה "עבירות מין במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע", מכוח סעי' 351 לחוק, קבע בית המשפט העליון כי הגדרת "בן משפחה" בסעי' 351 (ה) לחוק ("הורה, בן זוגו של הורה אף אם אינו נשוי לו ; סב או סבתא") אינה מחייבת מגורים משותפים, בשים לב לתכלית אותה עבירה- הגנה על קטינים מפני פגיעת בן זוגו של אם הקטין. משכך יחשב בן הזוג כהורה בשים לב למהות היחסים בינו ולבין האם. טיבו ואיכותו של הקשר בין הקטין ולבין בן זוגו של ההורה הם העומדים למבחן ולא מעמדו הפורמאלי של בן הזוג.

בע"פ (מחוזי באר שבע) 51412-10-12 א"ד נ' מדינת ישראל (מיום 8.5.13) נקבע כי אין לייחס חשיבות רבה לשאלה האם השניים קיימו משק בית משותף, בנסיבות בהן התקיים קשר זוגי אשר כלל הצעת נישואין ומגורי המתלוננת בבית הנאשם, גם אם לא באופן רציף. בית המשפט נסמך על הקביעה בעניין פלוני הנ"ל, לעניין סעי' 351 (ה) לחוק. עוד צוין כי המדובר בגרסה כבושה וכי הנאשם-המערער לא העלה את הטענה עת נחקר במשטרה בחשד לביצוע העבירה האמורה.

בת"פ (שלום באר שבע) 5162-01-14 מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 9.4.14), הורשע הנאשם בעבירה הנדונה, לאחר שנדחתה טענתו לפיה אין הוא בן זוג. נקבע כי המדובר בטענה כבושה, שכן הנאשם לא הסתייג בחקירתו במשטרה מכך שהמתלוננת היא בת זוגו. כמו כן הנאשם עצמו כינה את המתלוננת בתואר "בת זוגתי" (צ"ל : בת זוגי) ואף היא כינתה אותו "בעלי".

עוד צוין כי השניים התגוררו יחד, קיימו יחסי מין ודי בכל האמור כדי להביאם בגדר בני זוג. עוד הפנתה התובעת לת"פ 4731/02 (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' שבדוב (מיום 25.2.13) ולת"פ 16838-01-17 (שלום באר שבע) מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 9.7.17)

56. העולה מן המקובץ, כי התכלית החקיקתית שבבסיס העבירה נועדה להגן על התא המשפחתי ולהחמיר בעונשם של בני זוג בעבר או בהווה, המנצלים לרעה את יחסי הקרבה לשם פגיעה מתמשכת בבן הזוג. לא אחת נקבע כי לצורך הכרה בשניים כידועים בציבור, יש

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

להראות את קיומם של התנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה ואין די בקשר אחר לשם כך, יהיו מאפייניו אשר יהיו. מנגד, במספר פסקי דין, רוככה קביעה זו, ולו במידת מה."

מן הכלל אל הפרט :

כאמור בהוראת סעיף 34 כא' לחוק העונשין ודרך הפרשנות אשר נקבעה לסעיף זה בדנ"פ 10987/07 ברק כהן הרי שעל המאשימה הנטל להוכיח כי הפרשנות שמבקשת להעניק למונח "בן זוג" במקרה שבפניי הינה הפרשנות הסבירה היחידה בהתאם לתכלית הוראת החוק שאז יש לאמצה ושאלמלא כך הדבר או שקיימת פרשנות סבירה נוספת המקילה עם הנאשם אזי תידחה עתירת המאשימה לקיומו של רכיב "בן הזוג" כאמור בסעיף החיקוק הרלוונטי.

ראשית אדון בטענות העובדתיות הטעונות הכרעה בתיק שבפניי. לאחר עיון בטיעוני הצדדים, ראיות הצדדים ושמיעת העדים מצאתי כי הוכחו בפני העובדות הבאות:

- א. משמיעת עדות המתלוננת והנאשם שהיו כבר נשואים בעת מתן עדותם בבית המשפט, ניכר כי עשו כדי למזער ולו במידה מועטה ממהות ועוצמת הקשר הרומנטי אשר שרר ביניהם בעת ביצוע העבירה שאינה במחלוקת. עם זאת, ניכר היה כי החקירה המשטרתית לא התמקדה בנסיבות היותם של השניים "בני זוג" כהגדרתם בחוק, אם לאו, ומכאן כי הובאו ראיות פוזיטיביות מעטות למדי מטעם התביעה להוכחת טיעוניה בנושא.
- ב. אין חולק כפי שעולה מעדות המתלוננת והנאשם וכן מעיון בת/1 "חוזה נישואין" מיום 17.3.19 כי השניים לא היו נשואים במועד ביצוע העבירה 16.9.18.
- ג. מעיון בהודעת הנאשם באזהרה ת/5 אשר הוגשה בהסכמה עולה כי הנאשם הוזהר בפתח חקירתו במילים: "תקיפה הגורמת חבלה של ממש כנגד בת זוג בכך שתקפת את בת זוגתך" וכי הנאשם אינו מכחיש או מתרעם נוכח הגדרה זו של המתלוננת (ת/5). כן עולה מעדות קצין החקירות ז'ורבל כי הזהיר הנאשם במסגרת "אסמכתא לכליאת בגיר – דו"ח קצין ממונה" (ת/6) בביצוע עבירת "תקיפה הגורמת חבלה של ממש – בן זוג" והחשוד ענה בתגובה כי היה שיכור תקף אותה אבל לא חנק אותה ואינו מכחיש היותה של המתלוננת בת זוגו (ר' עדות קצין החקירות בעמ' 16 ש' 11-2, 26-27 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

בהקשר זה אציין כי עדותו של קצין החקירות הותירה רושם מהימן ועקבי, לא מצאתי כי לקצין החקירות והנאשם סכסוך כלשהו לפני, במהלך או אחרי האירוע מושא כתב האישום והחקירה המשטרתית וניכר כי תיעד השתלשלות האירועים בחקירה באופן מהימן.

ד. מראיות התביעה עולה כי הקשר הרגשי בין הנאשם והמתלוננת היה ניחן בעוצמה של ממש. זאת אני למד מהרצון שהביע הנאשם להתחתן עם המתלוננת וסירובה להתחתן אשר גרם לו לאבד את עשתונותיו (ת/5, עמ' 3 ש' 46-49, וכן עדות הנאשם בעמ' 18 ש' 12-13 לפרוטוקול), המתלוננת והנאשם היו אמורים להתחתן באותה השנה (עדות החבר עבד אל מג'יד בעמ' 8 ש' 5-8 לפרוטוקול).

ה. מעדות המתלוננת בבית המשפט עולה כי הקשר בין השניים היה רומנטי (עמ' 9 ש' 15-23 לפרוטוקול). המתלוננת אך מאשרת בעדותה בבית המשפט כי בהודעתה במשטרה הגדירה הקשר כ"קשר רציני" וכי היו "אוהבים אחד את השני" (עמ' 9 ש' 27-33 לפרוטוקול) וכי הקשר נמשך כשישה חודשים עובר למועד ביצוע העבירה (עמ' 10 ש' 2 לפרוטוקול). באשר לעוצמת הרגשות שחשו זה כלפי זה העיד הנאשם כי אהב מאוד את המתלוננת וכי הקשר היה "מאוד רציני" (עמ' 18 ש' 22, עמ' 20 ש' 16 לפרוטוקול). עם זאת מצינת המתלוננת כי לא נפגשו הרבה בזמן הקשר, לא היו מאורסים, ההורים שלהם לא היו מודעים לקשר הרומנטי ביניהם (עמ' 9 ש' 29 ואילך). עוד העידה המתלוננת כי לא קיימו יחסי אישות ולא התגורר יחד (עמ' 13 ש' 25 ואילך לפרוטוקול).

עדות המתלוננת בגין היעדר ידיעת ההורים, היעדר מגורים משותפים והיעדר קיום יחסי אישות מקבלת חיזוק בעדות הנאשם (עמ' 18 ש' 27-30, עמ' 19 ש' 3-4, לפרוטוקול),

עם זאת אין בידי לקבל גירסת המתלוננת כי לא דובר בינה ובין הנאשם במועד הרלוונטי בדבר חתונה שעה שגירסה זו נסתרת הן בדברי העד עבד אל מג'יד שבאותה העת היה חברו של הנאשם, הן בדברי הנאשם עצמו בהודעתו במשטרה ת/5 (מתאר סירובה להתחתן כנושא שעמד במרכזו של הויכוח שפרץ ביניהם), עדות הנאשם המאשרת זאת בבית המשפט (עמ' 19 ש' 12-13, עמ' 20 ש' 11-12 לפרוטוקול), הנאשם נשמע צועק לעבר המתדלק כי "זו אשתו" ולאור העובדה כי לא היו נשואים או מאורסים הרי שראה עצמו כמי שעתיד להתחתן עם המתלוננת בעתיד (ר' עמ' 12 ש' 1-8, עדות הנאשם בעמ' 21 ש' 14 ואילך לפרוטוקול). גם בגרסתה הבלתי עקבית של המתלוננת בדבר "רצינות" הקשר בינה ובין

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

הנאשם (ר' לשם השוואה עמ' 9 ש' 32-33 אל מול עמ' 12 ש' 13 לפרוטוקול) יש כדי להצביע על רצינות הקשר וכוונתם בעת האירוע להתחתן בהמשך הדרך.

1. עוד עולה מעדות הנאשם כי נפגשו לכל היותר 10 פעמים במהלך ששת החודשים בהם התנהל הקשר הרומנטי ביניהם וזאת במקומות ציבוריים ומסעדות וכנהוג בדת האסלאם (עמ' 20 ש' 24-29 לפרוטוקול). הנאשם מאשר כי קנה מתנות למתלוננת, לא מפרט מהותן אלא רק את מתנת הרכב שקנה כדי שתאסוף אותו.

עוד העיד הנאשם כי איש מהמשפחה לא ידע על הקשר ביניהם ורק לעד התביעה עבד אל מג'יד נודע בדבר הקשר וזאת ביום האירוע בלבד. לציין כי עד התביעה לא נשאל בנקודה זו ומכאן כי לא הובאה ראיה לסתור עדות הנאשם והמתלוננת כי איש לא ידע אודות הקשר הרומנטי ביניהם במשך התקופה בה התראו.

עדות זו בדבר הסתרת דבר הקשר הרומנטי מהורי הנאשם מקבלת חיזוק בעדות אמו של הנאשם, הגב' אסמהאן סאלח 23 ש' 31-32 לפרוטוקול). העדה אמנם ציינה כי הנאשם לא ישן מעולם מחוץ לבית (עמ' 24 ש' 9 לפרוטוקול), עובדה שנסתרה בחקירתה נגדית (עמ' 24 ש' 32 לפרוטוקול) אך לא הובאה כל ראיה לסתור גירסתה כי לא שמעה על המתלוננת עובר לחודש מרץ 2019 עת נערך הסכם הנישואין ונשכרה הדירה (ת/7).

2. לאור האמור לעיל הוכח בפניי כי הנאשם והמתלוננת ניהלו קשר רומנטי אשר הוגדר על ידם כ"רציני" ובהיעדר ראיה לסתור, מצאתי כי לא הוכח בפניי כי הנאשם והמתלוננת קיימו יחסי אישות, התגוררו יחד וכי הקשר הרומנטי ביניהם נודע בציבור.

ח. במצב דברים זה ונוכח המבחנים לפרשנות המונח "בני זוג" אשר נקבעו בפסיקה באתי לכדי מסקנה כי הפרשנות המוצעת בידי המאשימה הינה מרחיקת לכת, אינה עולה בקנה אחד עם לשון החוק והכף נוטה לדחותה והכל מהטעמים הבאים :

ראשית, לא מצאתי כי יש ליחס משקל של ממש להיעדר הכחשה מצד הנאשם כי המתלוננת הינה "בת זוג" לאחר שהוזהר בביצוע עבירה של תקיפת "בת זוג" בהודעתו ת/5 ובדו"ח אסמכתא לכליאת בגיר ת/6. זאת שעה שהנאשם שבפניי אינו בעל השכלה משפטית ונוכח ההסבר שמסר בעת עדותו ואשר מתקבל על הדעת כי פירש המונח "בת זוג" כ"חברים" ושניים המנהלים קשר רומנטי. כמו כן ניכר מעיון בת/6 כי הנאשם תפס האשמתו בחניקת המתלוננת כעיקרה התלונה והכחיש זאת ואינו נותן דעתו לרכיב "בת הזוג" המוטח בפניו

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

שאינו נתפס אצלו כחלק מהאשמה. זאת ועוד, הנאשם אף לא נשאל שאלות של ממש בדבר טיב הקשר בינו ובין המתלוננת בחקירתו באזהרה ת/5.

שנית, עצם מתן מתנות למתלוננת אינו הופך הנאשם בהכרח ל"בן זוגה" שעה שמתן מתנות עולה בקנה אחד גם עם חיזור הנאשם אחר המתלוננת ורצונו הבלתי מוסתר להתחתן עימה.

שלישית, המאשימה הטילה יהבה במסגרת טיעוניה על העובדה כי הנאשם ביקש להתחתן עם המתלוננת וייתכן כי גם היא ביקשה לעשות כן. עובדה זו אשר נמצאו לה תימוכין בעדויות המתלוננת והנאשם יכולה להעיד על עוצמת רגשותיהם של השניים זה כלפי זה אך אין היא יכולה להוכיח בהכרח היותם "בני זוג" כאמור בראי הפסיקה.

רביעית, אין חולק כי הנאשם והמתלוננת לא ניהלו משק בית משותף, לא נטען על ידי המאשימה כי התגוררו ביחד ולא הובאה ראיה כלשהי בדבר קיום יחסי אישות. לפיכך אין השניים עונים להגדרת "בני זוג" על פי הפסיקה המפורטת לעיל.

חמישית, לא מצאתי ליתן משקל של ממש לטענת המאשימה כי יש ללמוד מן העובדה כי השניים התחתנו כחצי שנה לאחר ביצוע העבירה כאינדיקציה להיותם בני זוג בעת ביצוע העבירה. הנאשם הסביר כי לאחר האירוע מושא כתב האישום נפרדו לתקופה בת כחודש וחצי ולאחר מכן חידשו הקשר הרומנטי, קיבל ברכת הוריו והם התחתנו. אין ללמוד מחלוף מחצית השנה דבר בעניין מהות הקשר, קל וחומר שעה שבני הזוג אינם מכחישים כי מדובר היה בקשר רומנטי, כי נפגשו במקומות ציבוריים וכי הנאשם ביקש להתחתן אך אין בכל אלו כדי ללמוד על קיום המבחנים להיותם "בני זוג". עוד אציין כי מהותו של הקשר עובר לחתונה היא שקובעת היותם של שניים "בני זוג" אם לאו, ואין החתונה כשלעצמה מחצית השנה (להבדיל מתקופה של ימים או שבועות) לאחר האירוע כדי להגדיר הקשר בהתבוננות בדיעבד.

בהמשך לאמור לעיל לא מצאתי כי ניתן לראות במתלוננת "בת זוג" של הנאשם גם בהתייחס למבחנים המהותיים אשר נקבעו בפסיקה המרחיבה עליה מסתמכת המאשימה בסיכומיה.

בע"פ 51412-10-12 (מח' ב"ש) דניאל נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (8.5.13) נתן בית המשפט משקל בהחלטתו לעובדה כי המתלוננת התגוררה בבית המערער, היתה בבית הוריו של המערער ואף הסביבה ראתה במערער והמתלוננת בני זוג – נסיבות מהותיות אשר לא התקיימו במקרה שבפני.

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

בת"פ 42360-11-17 (שלום י"ם) מ"י נ' דנון, פורסם במאגרים המשפטיים מצא בית המשפט כי המתלוננת היתה בת זוגו של הנאשם בעת ביצוע העבירה ונתן משקל בהחלטתו לעובדה כי השניים התגוררו יחד, ניהלו כבר באותה עת מערכת זוגיות ארוכה ורצינית, המתלוננת כבר נשאה את ילדו והם עמדו להתחתן, קיימו מערכת יחסים זוגית וקשר בלתי אמצעי יומיומי – נסיבות מהותיות אשר אינן מתקיימות בענייננו.

בת"פ 53811-09-14 (שלום אילת) מ"י נ' אברהם, פורסם במאגרים המשפטיים נתן בית המשפט משקל בהחלטתו להכיר במתלוננת כ"בת זוג" של הנאשם לעובדה כי השניים התגוררו באותו האוהל משך חצי שנה, חברו של הנאשם ראה בהם בני זוג, השניים ערכו קניות ביחד וקיימו יחסי אישות – עובדות מהותיות שאינן מתקיימות במקרה שבפני.

בע"פ 9187/03 פלוני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (26.9.05) אמנם נקבע כי נוכח הצורך בהגנה על קטינים אין לעמוד על דרישת ניהול משק בית משותף להגדרת הנאשם כ"בן זוג" הורה הקטין אך קבע לצורך הגדרת "בן זוג" התנאים בדבר "קיומה של מערכת זוגית וקשר בלתי אמצעי ויום-יומי בין בן הזוג לילדיה של בת הזוג" – קשר אשר לא התקיים במקרה שבפני ונועד להתאם לתכלית חקיקתית שונה במהותה בפסק דין זה להגנת קטינים.

הרחבת המונח "בן זוג" גם מעבר לדרישת ניהול משק בית משותף או נישואין לעניין פרשנות המונח "בן זוג" בסעיף 351 לחוק העונשין באה לידי ביטוי בפסיקת בית המשפט אך לאחרונה בע"פ 989/19 פלוני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (19.12.19) אך גם במקרה זה שעה שבחן בית המשפט העליון את תכלית הוראת החוק הבאה במקרה זה להגנת קטינים, מצא כי דרישת רכיב "בן הזוג" מתקיימת בהינתן כי המערער נטל חלק משמעותי בחיי המשפחה, הנעדר השתדל "למלא את החוסר החומרי" במשפחת המתלוננת, יצא לחופשות עם אמה של המתלוננת, לעיתים לצד המתלוננת עצמה, אירח את המשפחה בביתו לצד ילדיו שלו והמתלוננת הייתה אצלו "עשרות פעמים" – נסיבות המצביעות על קשר תכוף ושונה, כמעט יום יומי בין המערער, אם הקטינה והקטינה אשר אינן מתקיימות במקרה שבפני.

גם בהפניה להחלטת מותב זה בתיק מ"י 21071-05-19 (שלום טב'), לא פורסם 25.5.19 אין כדי לתמוך בטענת המאשימה שעה שהמונח "בן זוג" פורש לצורך בחינת קיומה של עילת מעצר סטטוטורית בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו –

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

1996 ולא לצורך פרשנות המונח במסגרת סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין וכי במקרה זה היו המשיב והמתלוננת מאורסים זה לזו ולא כפי המקרה שבפניי.

ט. משמצאתי כי הנאשם והמתלוננת לא היו נשואים או מאורסים זה לזו בעת ביצוע העבירה הרי שלא ענו להגדרת "בני זוג" כאמור בסעיף 382 לחוק העונשין.

בבחינת הפרשנות שמבקשת המאשימה ליתן למונח "ידועים בציבור" אל מול הראיות אשר הוכחו בפניי במקרה זה מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה בדין להוכיח כי הפרשנות הנטענת בידה סבירה ומעוגנת בראיות. לא הוכח בפניי בני משפחת הנאשם או משפחת המתלוננת היו מודעים לקשר הר7ומנטי ביניהם עובר לאירוע, גירסת הנאשם כי רק ביום האירוע נודע לעד התביעה עבד אל מגיד בדבר הקשר בינו למתלוננת לא נסתרה ועד התביעה אף לא נשאל בנושא ומכאן כי כלל לא הוכחה בפניי עובדת היותם של השניים "ידועים בציבור" במובנה המילולי. זאת נוסף על היעדר כל ראיה כי השניים קיימו יחסי אישות, קיימו קשר רציף והדוק העונה לתכלית החקיקתית של עבירת תקיפת בת הזוג ובוודאי שלא כזה המגיע כדי "מערכת יחסים מתמשכת של תלות ומרות ומגע יום יומי".

למעלה מן הצורך אציין כי גם אם הייתי בא לכדי מסקנה כי פרשנות המאשימה סבירה (ולא כך הדבר במקרה זה) הרי שעומדת מולה פרשנות ההגנה שהינה סבירה אף היא ומן הדין היה להעדיף בכל מקרה את הפרשנות המקלה עם הנאשם כאמור בשלב הפרשנות השני שנקבע בדנ"פ ברק כהן.

משזוכה הנאשם מהטעמים לעיל מביצוע עבירה של תקיפה סתם כנגד בת זוג והורשע בביצוע עבירה של תקיפה סתם לא מצאתי מקום לדון בטענתו האחרת של ב"כ הנאשם בדבר פגם שנפל בכתב האישום.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע עבירת תקיפה סתם כנגד בת זוג ואני מורה על הרשעתו בדין בגין ביצוע עבירת תקיפה סתם. ניתנה היום, ט"ז טבת תש"פ, 13 ינואר 2020, במעמד התובע, הנאשם ובא כוחו.

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 11020-01-19 מדינת ישראל נ' סאלח

ניר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא